

**14 november 2021, drieëndertigste zondag door het jaar B**

**Eerste lezing: Daniël 12, 1-3**

**Evangelielezing: Marcus 13, 24-32**

### Homilie

Het einde der tijden... De glans van zon en maan verdwijnt, sterren vallen uit de hemel, de Mensenzoon komt weer en het boek zal ons vertellen wie er eeuwig leven bij God ontvangt en wie niet...

Zowel de profeet Daniël in de eerste lezing als Jezus in het evangelie hebben het over dit moment. Daniël heeft het daarbij uitdrukkelijk over een oordeel: de mensen die geleefd hebben naar Gods geboden en richtlijnen zullen voor eeuwig en altijd schitteren als sterren, maar diegenen die tegen de geboden geleefd hebben, zullen eeuwige schande ondervinden. Diezelfde strengheid merken we ook bij Jezus: Hij, de Mensenzoon, zal in die dagen met grote macht en heerlijkheid terugkomen en overal zal Hij de uitverkorenen door zijn engelen laten verzamelen. De niet-uitverkorenen, diegenen die niet in Gods spoor gewandeld hebben, zij worden niet door de engelen verzameld. Wanneer dat moment zal plaatsvinden, is geheim: enkel de Hemelse Vader kent dit moment.

In de loop van de eeuwen hebben die woorden en meer specifiek die veroordelingen heel veel indruk gemaakt. Ze zijn op talloze manieren herhaald, beschreven, uitgebeeld in schilderijen en beeldhouwwerken. De fascinatie voor die strenge oordeel is duidelijk.

Toch is de tekst van Marcus niet bedoeld om ons *schrik* aan te jagen voor een naderend onheil, maar wil het ons veeleer een hoopvol perspectief bieden. Maar al te vaak blijkt men over de helft van de woorden van Jezus heen gelezen te hebben. Woorden als 'hemel en aarde zullen vergaan, maar mijn woorden zullen niet vergaan.' Maar hoe moeten we dat begrijpen?

Zowel de eerste lezing als de evangelielezing zijn stukken uit de zogenaamde 'apocalyptiek', wat 'openbaren' of 'onthullen' betekent. Typisch zijn de vele symbolische beelden. Deze beelden mogen niet gezien worden als letterlijke voorspellingen van wat zal gebeuren in een verre toekomst. Het gaat niet over een ver-van-ons-bed-show. Deze verhalen over het zogenaamde 'einde' van de wereld later openbaren of onthullen ons eerder iets over het 'uiteindelijke' van onze wereld *vandaag*. Met andere woorden: het zegt iets over hetgene er NU reeds bezig is. Doorheen de gebeurtenissen van onze tijd moeten we oog hebben voor het belangrijkere diepere gebeuren: de werking van God en Zijn uiteindelijke bedoeling met onze wereld, te beginnen met vandaag.

Vandaag zien we op het eerste zicht veel verwarring en ellende: oorlogen, catastrofes, honger, epidemieën... Velen zien enkel die donkere chaos waarin de wereld steeds meer verstrikt geraakt. Gelovigen worden echter opgeroepen om doorheen die chaos en verwarring een hoopvolle uitweg te zien, een evolutie richting een nieuwe schepping die reeds nu aan het groeien is, namelijk een liefdesgemeenschap waar mensen in vrede kunnen wonen en leven. Waarom vallen in de herfsttijd de bruingekleurde bladeren van de bomen? Juist omdat de nieuwe botten aan het duwen zijn om plaats te krijgen. Aan de buitenkant zien we enkel de vallende bladeren, maar binnenin is dit de kiem van nieuw leven.

Nu kunnen we ons afvragen: ja, de mensen die nu ten onder gaan aan oorlog en ellende, mensen die sterven van honger, arme landen die niet de beschikking hebben over vaccins voor bv. corona en daardoor hun kwetsbare bevolkingsgroepen zien sterven... wat hebben zij nu aan zo'n optimistische visie? Wat helpt hen dat?

De vraag is terecht. Het is belangrijk dat wij gelovigen niet blijven hangen in louter een optimistische visie. Optimistisch in het leven staan is niet enkel positief denken, het is ook

positief DOEN! God heeft geen andere handen dan de onze: we worden opgeroepen om ook daadwerkelijk te helpen en met ons optimisme niet aan de kant te blijven staan. Wij gelovigen worden, meer dan anderen, opgeroepen om mee te werken aan de groei van deze nieuwe schepping. We mogen ons niet laten verlammen door schrik of, nog erger, we mogen niet profiteren van het onheil dat anderen treft om ons eigen leven te verbeteren. Nee: in tijden van crisis worden wij opgeroepen om onze handen uit de mouwen te steken en met de krachten en mogelijkheden die ieder heeft, te helpen waar we kunnen om de groei van een nieuwe schepping, Gods droom van een betere wereld, te bevorderen. Het hoopvolle perspectief van de Bijbelse teksten van vandaag bestaat erin dat onze wereld herschapen wordt, getransformeerd. Maar niet zonder ons en zonder onze hulp en ons engagement om mee te werken aan deze transformatie. En we mogen ons niet laten terugslaan doordat we misschien nog weinig resultaat zien van die transformatie. Ondanks twijfels, mogen we blijven hopen en geloven in de opbouw van het Rijk van Gods Liefde. De dag van God is dus niet zozeer chronologisch de 'laatste dag' van onze geschiedenis of 'het einde van de wereld'. Voor ons gelovigen, mag dit betekenen dat het eigenlijk *elke dag* 'de dag van God' is: elke dag waarin wij opgeroepen worden om mee te werken aan de doorbraak van Gods liefde en Gods rijk. Wij worden opgeroepen om niet te wachten en elke dag opnieuw te kiezen voor de liefde, elke dag opnieuw ons te engageren voor de opbouw van een wereld zoals God die bedoeld heeft. Wij moeten die keuze niet uitstellen en geen tijd verliezen. De bladeren van de vijgenboom ontvouwen zich immers: het einde der tijden is NU bezig. Christus is NU bezig te komen. Jezus' woorden gaan niet voorbij: wij geloven dat God ons eeuwig trouw is. Laat ons niet verlamd zitten afwachten, maar hoopvol uitkijken, elke dag opnieuw, door ons actief en hoopvol in te zetten voor een betere wereld voor alles en allen. Amen!

*Sara Van Gucht*